

Pretovarjanje bark, opojni mehurčki in pšenica za baguette 2009

Kje sem že ostal? Aha. Popoldanski "pobeg" iz Strasbourga.

Cilj dneva je bil blizu. Ugnezdenje pred dvorcem Rohan v pristanišču kanala Marne-Rhin v mestu Saverne se je izkazalo za pametno odločitev. Velik pristan je bil napolnjen z barkami, največ je bilo seveda rent-a-boat pa tudi individualne stare tovarne, nekatere prav okusno predelane v pravcate plavajoče hotele.

Kratek sprehod nama je dražil brbončice in cedil sline, saj so na večini bark večerjali. Ni nama preostalo drugega kot da kamper spremeniva v Michelinovo restavracijo z vsaj dvema zvezdicama.

dvorec Rohan(HDR)

Bralcema sem v prvem delu obljubil francoski "perpetuum mobile", ki se ima priliko izkazati sedajle.

Kanal Marne-Rhin se v zahodni smeri od mesta Saverne kmalu sooči s klančino Saint-Louis-Arzviller, ki pa so jo včasih premagovali s sedemnajstimi zapornicami, podobnimi kot pri kanalu du Midi v mestu Beziers.

No, novodobni francoski "*brainiaci*" pa so zaradi samega vzdrževanja sistema, pomanjkanja vode v zimskih razmerah, poenostavitve ter pohitritve potovanja postavili poševno klančino z bočno mobilnim bazenom, v katerega lahko zapeljejo približno tri barke, odvisno seveda od njihove dolžine.

Klančina deluje preko dveh protiuteži in škripčevja praktično zastonj. S težo vode, ki jo natočijo ali odtočijo v ali iz nepredušnega mobilnega bazena, uravnavajo "vago" in s tem barke dvigujejo ali spuščajo po klančini. "Mornarji", ki so prisotni na barkah, so praviloma navdušeni.

Zadeva se premika mirno, počasi in brez sunkov.

Za ogled zanimivosti bosta bralca plačala vstopnino, pogledala si bosta lahko tudi strojnico objekta, deležna razlage delovana le v francoščini, zapeljala pa se bosta lahko s turistično barko ali vlakcem.

Omenim naj še, da je dostop s spodnje strani mogoč le z barko, da ne bosta bralca delala nepotrebnih "krogov" s kamperjem.

Točne podatke o napravi, njenih specifikacijah in zmogljivostih seveda, kot vedno, hrani striček Google.

V mestu Saverne si bosta lahko prebrala tudi o zgodovinskem transportu po kanalih.

Med drugim piše, da so včasih preko sto ton težke ladje vlekli tudi "na roke" to se pravi ena familija.

Če me spomin ne vara, so lahko na dan naredili tudi do dvajset kilometrov.

Kasneje so bogatejši prevozniki uporabljali par konj ali mul, bolj v novodobnem času pa že traktorje. No, dandanes pa je kanal ploven, kot večina drugih, le še v turistične namene.

Skoraj takoj za klančino pa se nahajata tudi dva vzporedna tunela. Prvi za železnico in drugi za barke. Posebnost je bila pogledati brzeči TGV in počasno barko, kako oba izginjata v vzporedni "luknji".

Midva pa sva začela prečesavati polja Lorraine, severno od Nancya proti Metzu.

Panorame, ki so se odpirale, so bile fenomenalne.

Kosila sva tik ob četici vetrnih elektrarn, ki so se vsaj s petdesetimi metri višine dvigale v nebo. Ptičev nekako ni bilo opaziti, živčno protestirajočih "*grinpisovcev*" pa tudi ne, zato sva v miru prežvekovala.

neskončna polja Lorraine(HDR)

drevored(HDR)

Večer sva ujela pri jezeru Madine in "pokasirala" prvo nočitev. Za osem evrov sva si kupila vroč tuš, vodo in pa neokrnjeno naravo okrog jezera, ki je med drugim naravni rezervat. Bralca v kampu lahko parkirata praktično kjerkoli (lokacije so fantastika), v kolikor pa sta navdušena ribiča, bosta ob nakupu ribiške karte gotovo prišla na svoj račun, da ostalih dejavnosti – golf, tenis, jadranje, naturizem – ne naštevam.

Jutro je prineslo dokaj pestro dogajanje.

Opazovalci ptičev, ribiči, fotografi, sprehajalci psov, rekreativci in med drugim tudi v bojne barve zamaskiran vod, verjetno profesionalnih vojakov francoske vojske, smo si delili svežino prebujajočega jutra.

Tišino so zmotili le posamezni štrbunki vab, ki so nam izdajali le približne lokacije, kjer naj bi bili ugnezdjeni ribiči.

Meglice, ki so se dvigale nad vodo, so dajale sceni nek mističen pridih in vsi udeleženci jutranjega "pohoda" smo po svoje vso to "breme" hvaležno sprejemali in nalagali na svoja ramena.

Zdelo se je, kot da se sonce z lahkoto prebija skozi megleno zaveso in nam s pomočjo usmerjenih žarkov podaljšuje čas, da smo si lahko nahranili možganske vijuge. Jutro je minilo praktično v trenutku.

jezero Madine

V dolino Meuse sva se spustila z namenom obiskati spominski park iz I. sv. vojne, ki se nahaja severno od Verduna.

V prvi vrsti je bila "topniška" bitka med Nemci in Francozi simbolnega pomena za Francoze. Posledice "besnega" bombardiranja lahko v obliki kraterjev na nekaterih mestih vidimo še dandanes.

Številni križi se mi niso zdeli le nem opomin, ampak prav nazorno pokažejo kolosalno število padlih očetov, bratov, sinov...

Približno 800 000 žrtev na obeh straneh po skoraj letu vojskovanja je med drugim simbolno pokopano v kostnici, ki je v bistvu ogromen glavni spomenik in se mogočno vzpenja nad pokopališčem.

Na bronasti spominski plošči sta po mnogo letih kot v spravo podpisana Helmut Kohl in Francois Mitterand.

Pokopališče Douaumont

kostnica douaumont

Reko Meuse sva zapustila pri mestu Sedan, kar je bila tudi prelomna severna točka potovanja, se obrnila na jug in priključila ardenskemu kanalu ter spet uživala v simbiozi z "rečnimi pasovi".

Kmalu za vasjo Saint Aignan se kanal skriva v tunel, midva pa sva že iskala primerno mesto za kosilo.

Našla sva ga pri zapornicah, streljaj od vasi Chemery. Ker do Reimsa, kamor sva bila v naslednjih dneh namenjena, ni bilo več daleč, sva traso vzela na "easy".

Križarila sva ob kanalu in se spretno umikala ogromnim traktorjem, ki so podobno kot v Avstraliji "road train", za sabo vlekli vsaj dve ogromni prikolici, nabasani s štirioglato prešanimi balami sena. Seveda, žetev je bila na vrhuncu in po videnem je Francija spet dokazala, da je pri njih kmetijstvo visoko razvito.

Le Chesne je vas, ki nama je bila na prvi pogled simpatična, in prav v centru malega mesta sva si izbrala svoj "becirk". Pomahala sva si z "ladjarji" in se odpravila na potep. Zanimivo je, da ima vas trgovino s špecerijo, v kateri pa ne moreš kupiti kruha. Napotena sva bila takoj čez most, kjer je pekarna in ugotovila, da simbioza očitno tudi tu deluje.

Popoldansko kvartopirjenje in lenarjenje je naključno popestrila skupina Nizozemcev.

Poleg naju se je namreč parkiral avtobus mestnega prometa. Na prvi pogled se mi ni zdelo nič kaj posebnega, mislil sem pač, da se, kakor ljubljanske "trole", ustavi na končni postaji. A vendar, ko sem se vračal s poznopopoldanskega "fotošutinga" sem opazil, da je ta "trola" v bistvu avtodom.

avto-bus-dom

"Prebivalci" (trije najstniki in sva odrasla) so si simpatično uredili notranjost. Žaluzije na steklih, spretno umeščeni pogradi na račun oprijemalnih palic, kletka za psa, stojala za surfe, kuhinja...

Skratka, tak čisto poseben avto-bus-dom potovalnik.

Šofer je bil seveda strogo avtobusno ločen od "bivalnega dela", kontakt s posadko pa je najbrž vzdrževal prek mikrofona, ki je štrlel izza voznikove konzole. Od izvirnika pa je ostal celo nabiralnik za žetone ali denar.

Ob moji prošnji za ovekovečenje vozila, jih je zaskrbelo le to, da ne bi "posnetka" objavil na "youtube". Z razlago o namenu fotografiranja in uporabe fotografij so bili zadovoljni in tako sem si prislužil neke vrste "akreditacijo".

Zadovoljen z izplenom sem se prijazno poslovil in "doma" seveda nujno raportiral o videnem. Noč sva preživela mirno pa tudi zvon s cerkve je ponoči zmanjšal jakost.

V Reims sva priletela v času kosila. S parkingom je težka, zato sva obtičala kar na ulici med italijanskimi kamperisti, čim bližje katedrali Notre Dame de Reims. Katedrala deluje zelo bahaško in je ena izmed večjih, ki so že gostile najino prisotnost. Reims je poleg Epernaya t.i. "šef" Šampanje, vendar sva za podrobni ogled kleti in vsega, kar je povezano z vinogradništvom, določila Epernay. Niti malo nama za to ni bilo žal, a o vsebini obiska kleti malo kasneje.

Noč sva imela namen preživeti nekje na obronku, morda celo v samem vinogradu, zato sva streljaj od Reimsa našla čudovito lokacijo. Vezernay je po svojem svetilniku, ki meče snop luči po valovih trte, že od daleč prepoznaven. Družbo mu dela mlin na veter, ki je lociran na sosednjem hribu, pod njima pa je, kakor v ogromno vrtačo skrit, Vezernay.

Pri svetilniku, (ki je mimogrede dizajnersko-svetlobno programiran kameleon), je tudi muzej vina. Do njega vodi steza v obliki nekakšnega pomola, ki se na jekleni konstrukciji dviga tik nad vinograde.

Vezernay

Panorama, ki se odpira, sega preko Reimsa vse do roba horizonta in videti je, kakor da bi opazoval mojstrsko sestavljeno maketo.

Po dolini je speljana še proga za TGV in zelo pogosto šumenje noro brzečih se zverin daje zadevi piko na i.

Obiskovalci so do večera praktično odšli, ta pa nama je prehitro minil ob občudovanju sončnega zahoda in kakopak tudi ob malo pretirani konzumaciji kapljev.

Vezernay(HDR)

vezernayske "poljane"

Jutro sem si vzel zase in se peš odpravil med "trsje". "Obdelovalci" so bili že na delu. Traktorji, ki jih imajo, so prirejeni tako, da v bistvu vozijo nad trtami. Strojno obrezujejo in "škropijo", le obiranje je po mojem mnenju še vedno ročno. No, vsaj ne znam si predstavljati, kako naj bi to opravilo naredila mehanizacija.

Odkupna cena kilograma grozdja je bila v prejšnji sezoni 5 € za kilogram, kar je za naše razmere ogromno, vendar pa se večina visoke "dodane vrednosti" ustvarja v kletih. Steklenice v "normalni" consumer ceni dosegajo do 50 € lahko tudi več, za kakšne posebne izvedbe pa velja reklo "sky is the limit".

No, te podatke sem natrosil že iz predavanja vodičke, ki nas je gostila v kleti Moet&Chandon in kaj kmalu bom vaju, draga bralca, povabil na virtualni sprehod skozi klet.

Epernay. Na ulici, ki gosti vrhunske pridelovalce penine, sem dobil občutek, da sem Julia Roberts v filmu Čedno dekle, ki se sprehaja po aveniji modnih oblikovalcev. Mogočne vile za ročno kovanimi ograjami so v svojih nedrjih skrivale bogastvo, ki sva si ga komaj predstavljala. Prestiž in design je bil viden celo na vsakem od naslovov, ki so označevali lastnike posameznih posesti.

Izbrala sva klet Moet&Chandon, ker je bila ena večjih, pa tudi ura vodenja v angleščini je bila nama najbliže. Pozitivno je bilo tudi dejstvo, da se bova za dobrih 14 € po glavi umaknila z opoldanske vročine na približno 10 stopinj celzija. Všteta pa je bila tudi konzumacija kozarca penine.

Moet&Chandon ima v zakupu, najemu ali lasti najboljše lokacije za rast vinske trte. O tem se lahko bralca prepričata med sprehodom po okoliških vinogradih, kjer "knežji" kamen kaže, kdo je tam "gospodar".

Je eden izmedmed večjih pridelovalcev penine in si hkrati lasti tudi prestižno blagovno znamko Dom Perignon.

Kip tega meniha se nahaja tudi na drvorišču "graščine", za ogled samostana, kjer je živel in "izumil" penino pa je treba v vasio Hautvillers.

No, ponavadi nimam namena trositi podatkov vsevprek, a številke so se mi tokrat zdele zelo impozantne, zato želim tudi moja bralca obremeniti z nekaterimi podatki, ostalo pa naj naredijo fotografije.

Klet ima v skupnem seštevku 28 km v sadro izkopanih "rovov", kjer hranijo in starajo cca dva in pol miliona steklenic penine.

Vsak dan gre po vsem svetu iz trideset meterske globine v več etažah kar 50.000 steklenic. Midva sva bila več kot impresionirana.

degustacija

Vodenje se je kaj prehitro končalo, midva pa sva, "podložena" s kozarcem penečega, "tradicijo" nadaljevala malo više, tik ob reki Marne, kjer sva v prijetni senčki prelenarila popoldan.

Zvečer sva malo pred Cramantom naletela na eno izmed potujočih picerij in si privoščila nasitno pico s krompirjem iz prave krušne peči. Vse skupaj sva zalila še s steklenicami temnega Leffeja in dan je bil "completed".

Mali oceani pšenice, omejene z vinogradi na obronkih vzpetin, so naju na poti proti jugu spremljali lepo število kilometrov. Vmes sva v eni izmed kleti nabavila vrhunsko, a za nepoznavalce manj znano in zvenečo penino. Shranil sem jo za domov v najgloblji kotiček kamperja, da me ja ne bi premamila skušnjava.

Na pravi kamperaški raj sva naletela pri jezeru Du-Der, kjer je bilo kampiranje zastonjsko. Lokacija čudovita, kopanje v dokaj svežem jezeru pa je zaradi popolne odsotnosti morske klime tudi zelo prijalo.

Popolnost večera je izostala le zaradi odsotnosti lastnega žara. Skoraj vsi sosedge so veselo obračali kotlete in podobne mesnine, se mastili in cmokali, meni pa je vonj "rašoja", ki je bahaško vdiral skozi okna, pošteno najedal živce in vzbujal reko prebavnih sokov, da se je trebuh oglašal kot lev pred risanko o Tomu in Jerryu.

Izropal sem vsebino hladilnika in žalostno "napadel" le suho salamo, obilico vseh vrst sira in se zaklel, da drugič brez "pečke in oglja" ne grem nikamor.

jezero Du-Der(HDR)

Mesto Dijon sva pustila za drugič, mamil pa naju je burgundski kanal. Vkopala sva se v vasi Sainte Marie sur Ouche, kjer se prepletata kanal in reka.

Prekolesarila sva popoldan, raziskala vsaj deset vodnih zapornic in opazovala mirno življenje zaporničarjev, ki živijo praviloma v ličnih hiškah tik ob kanalu.

Nekatere od njih so prav posebno tematsko obdelane, najbolj pa mi je ostala v spominu hiška, ki ima fasado okrašeno s starim orodjem. Nahaja se više ob kanalu, bralca pa si za izhodišče lahko izbereta Vandensee-en-Auxois.

zanimivi detajli

Vandensee-en-Auxois(HDR)

Čez vulkanski Centralni masiv sva nadaljevala najino"odisejado".

Centralnemu masivu, kakor tudi Burgundiji, bi se izplačalo posvetiti več časa, osebno celo menim, da sta vredna celotnega potovanja in ob bodočih izbirah trase bosta sigurno udeležena in dobro zastopana.

razgled z Ussona(HDR)

S kratkim postankom pri sorodnikih sva se preko planote z dolгим spustom začela bližati dolini Rhone. Vmes sva še parkrat vrgla sidro, omenim naj Le-Puy, ki je zelo lepo mesto z mogočno in čudovito katedralo, ki ima med drugim to posebnost, da je vstop skozi vrata praktično od spodaj po stopnicah, bralca pa bosta "pokukala" na dan na sredini cerkve.

Soteska Ardeche naju je pripeljala v Thueyts, kjer sva prenočila, še prej pa obiskala Pont du Diable, star obokan most, ki se dviga nad reko Ardeche. Tolmuni so temno zeleni, voda pa zelo sveža, kar sva dodobra izkoristila, le dostop iz glavne ceste zahteva kakšnih petnajst minut pešačenja, ampak se izplača.

Na "plaži" pri mostu, kjer je se mi zdi tudi neke vrste kamp, si bralca lahko priredita celodnevni kopalni piknik.

Preko Montelimarja in Gapa sva prispela na dobro znano lokacijo pri jezeru Sere Poncon.

Pozno avgusta je bilo jezero kar opazno nižje in tam, kjer sva lansko leto v začetku julija namakala riti, so kampirali italijanski kolegi.

Tam sva pred tremi leti že nočila, smola pa je bila, da sem zjutraj pred kamperjem pozabil kar oboje šlape in dobesedno ostal bos.

Urgentno sem si moral kupiti novo obuvalo, a kot zakleto je bilo zaradi praznika zaprtih večji del trgovin.

No, prilika je bila, da jih po tem času poiščem, vendar na mestu zločina o natikačih ni bilo ne duha ne sluha. Pa srečno hojo pri novem lastniku želim.

Nad Vandenseejem je vasica Chateauneuf, ki je zaradi svojega dvorca na vzpetini vredna ogleda.

Stare majhne hiške, obdane z ogromnimi cvetovi kortenzij, nekatere tudi s popolnoma zaraščenimi fasadami z zelenimi vzpenjalkami, deluje pravljčno.

Panorama Burgundije, ki jo bralca lahko opazujeta, je čudovita, le vreme mora vsaj malo sodelovati.

Z nočitvami v Burgundiji ni težav, prostora je vedno dovolj, le nekako navkljub "šnofanju" nisem zasledil hektarjev vinogradov, ki sem si jih predstavljal ob omembi dobrega imena Burgundca.

Sere poncon(HDR)

Reka Durance naju je vodila do Briancona. Ob vodi so številna raftarska "društva" in adrenalina željna bralca bosta lahko koristno uporabila in "nabildala" svoje okončine ter sprostila "hard diske".

Slovo od Francije sva storila ob odhodu iz Briancona. Preko prelaza skozi tunel pri smučarskem centru Claviere sva skočila v Italijo.

Z zadnjo nočitvijo v naravnem parku Laghi di Avigliana pred Torinom pa sva sklenila skoraj eno mesečni "trip".

Laghi di Avigliana(HDR)

Francija se nama je še enkrat dokazala kot zanimiva, velikodušna gostiteljica in dobrodušna mati. Po vsakem obisku me spremeni, oplemeniti in naredi boljšega. Upam, da mi bo gostoljubje nudila še velikokrat.

Za moj okus vodi kot ena izmed top držav kamperaškega načina življenja.

Icko.